

Fővárosi Ítéltábla

2. Kf. 27. 578/2008/12.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a Magyar Cementipari Szövetség (Budapest) I.r., a Duna-Dráva Cement Kft. (Vác) II.r. és a Holcim Hungária Cementipari Rt. (Lábatlan) III.r. felpereseknek a Gazdasági Versenyhivatal (Budapest, hivatkozási szám: Vj-73/2001.) alperes ellen versenyügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2008. évi június hó 19. napján kelt 3.K.33.417/2006/20. számú ítélete ellen az alperes által 21. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán az alulírott helyen, 2009. évi április hó 1. napján megtartott nyilvános tárgyalás alapján meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felpereseknek külön-külön 30.000 (azaz harmincezer) - 30.000 (azaz harmincezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

Az I.r. felperes társadalmi szervezetként működik, célja a cement- és mészipari termelő, szolgáltató önálló szervezetek összefogása, gazdasági érdekeik egyeztetése, képviselése, a munkáltatói érdekképviselés ellátása; egyik feladata az információgyűjtés, elemzés és szolgáltatás. A II.r. felperes a Beremendi Cement- és Mészipari Rt., valamint a Váci Dunai Cement- és Mészmű Kft. fúziójával alakult meg. A II.r. felperes a német Schwenk és

Heidelberg csoport irányítása alatt állt, míg a III.r. felperes a svájci Holcim/Holderbank csoport tagja.

Az I.r. felperes 1996-tól 2000 év végéig tagjaitól havonta termelési, értékesítési és készletezési adatokat gyűjtött, ebből gyorsjelentést és havi adattárat állított össze.

A vizsgálat eredményeként az alperes a 2002. évi október hó 8. napján kelt Vj73/2001/65. számú határozatában megállapította, hogy [1.pont] az eljárás alá vont vállalkozások és a Magyar Cementipari Szövetség azzal, hogy havi adattár néven 2001-ig olyan információs rendszert működtettek, amely egyes vállalkozásokra vonatkozó, máshonnan be nem szerezhető, a többi vállalkozás üzleti döntéseit befolyásoló üzleti adatokat tartalmazott, versenykorlátozó módon egyeztették piaci magatartásukat. Megállapította továbbá, hogy [2.pont] a Holcim Rt.. jogelődje által a forgalmazók javára alkalmazott kedvezményrendszer, amely szerint az import cementet nem forgalmazók emiatt árkedvezményben részesültek, gazdasági erőfölénnyel való visszaélésnek minősül. Az 1. pontbeli jogsértés miatt a II.r. felperesre 80.000.000 Ft, a III.r. felperesre 40.000.000 Ft, a 2. pontban megnevezett jogsértés okán a III.r. felperesre 30.000.000 Ft bírságot szabott ki.

Kifejtette, hogy az eljárás alá vont vállalkozások összehangolták magatartásukat a tekintetben, hogy üzleti titkoknak minősülő adatokat szolgáltatottak az I.r. felperesnek és nem kifogásolták ezen adatoknak a többi vállalkozás részére való megküldését, mely információcserével a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban Tpv.) 11. §-ának (1) bekezdés tilalma alá eső jogsértést valósították meg. A többi piaci szereplő termelésének, értékesítésének, készleteinek gyárakra, cementfajtákra lebontott, rendszeres, több éven keresztül (1996-2000.) történő nyomon követése alkalmas volt arra, hogy a piaci szereplők nagy biztonsággal előre megjósolják a többiek piaci lépéseit. Az oligopol piacokon nem megengedhető a versenytársak közötti vállalatspecifikus, a verseny befolyásolására alkalmas, a versenyben rejlő bizonytalanságot, illetve a kockázat mérséklését szolgáló adatcsere. A bírság kiszabása körében mérlegelte a jogsértés súlyosságát, a verseny veszélyeztetettségi fokát, a jogsértés piaci hatását és időtartamát. Súlyosító körülményként értékelte, hogy a jogsértés az egész országra kiterjedt, és a cementiparra kiható torzulás más iparágban is éreztethette hatását. Enyhítő körülményként vette figyelembe, hogy a jogsértés 2001. évben megszűnt.

Az I.r. felperes keresetében annak megállapításával, hogy jogsértést nem követett el, a határozat megváltoztatását, II.r. és III.r. felperesek keresetükben elsődlegesen a határozat megváltoztatásával a velük szemben indított eljárás megszüntetését, másodlagosan az alperes új eljárásra kötelezése nélkül a határozat hatályon kívül helyezését, míg harmadlagosan a bíróság csökkentését kérték. A felperesek együttes álláspontja az volt, hogy információkartell nem valósítottak meg, az alperes e körben a bizonyítékokat, körülményeket tévesen értékelte, amelynek okán téves jogkövetkezményt is alkalmazott.

Az I.r. felperes az alperes döntését megalapozatlannak tartotta azzal, hogy nem bizonyította az információkartell fennállását, mivel ezt csak úgy tudta volna igazolni, hogy a nála lefoglalt dokumentumokat a II. és III.r. felpereseknél is megtalálta. Állította, hogy nem gyűjtött és nem szolgáltatott adatokat az árak és az értékesítések területi megoszlásáról, a költségekről, árkedvezményekről, átlagárakról, jövőbeli adatokról. Hivatkozott arra, hogy az információkartell információcsere nélkül nem valósulhat meg, míg az adattár önmagában nem képes versenykorlátozó hatás kifejtésére. Utalt arra, hogy a részéről elfogadott "Adatszolgáltatás rendje" című dokumentumot a Versenytanács vizsgálata során megismerte, azonban azzal összefüggésben kifogást nem emelt.

A II.r. felperes állította, hogy az I.r. felperes által gyűjtött mennyiségi adatok az 1996-2000. közötti időszakban versenyellenes hatást bizonyítottan nem váltottak ki, ezek arra nem is voltak alkalmasak. Kifogásolta, hogy az alperes nem elemezte az információcsere előtti és utáni piaci helyzetet, és döntése feltételezéseken alapul és megállapításai nem igazoltak.

A III.r. felperes sérelmezte, hogy az alperes határozata hiányos, mivel a Versenytanács sem indokolási, sem tényállás-tisztázási kötelezettségének maradéktalanul nem tett eleget. Állította, hogy az információs rendszer sem céljában, sem hatásában nem minősül versenykorlátozásnak. Az alperesnek kellett volna bizonyítania, hogy a felek között versenyjogi relevanciával bíró információcsere folyt, és hogy ennek versenykorlátozó hatása volt, avagy lehetett volna.

Az alperes a határozatában foglaltak fenntartása mellett a felperesi keresetek elutasítását kérte. Kiemelte, hogy az adatszolgáltatási gyakorlat azért jogellenes, mert az, a termelés kereslethez történő hangolását tette lehetővé egy eleve koncentrált, sok tekintetben érdekközösséget alkotó piacon azáltal, hogy a piaci szereplők egymás számára

hozzáférhetővé tették a termelési és értékesítési adatokat, amely versenykorlátozó hatással bírt.

Az elsőfokú bíróság a 2005. január 21. napján kelt 2.K.33.814/2002/24. számú ítéletével az alperes határozatát akként változtatta meg, hogy megállapította: a felperesek versenykorlátozó magatartást nem valósították meg, egyben a felpereseket az ez okból kiszabott bírság megfizetése alól teljes egészében mentesítette. A III.r. felperessel szemben a gazdasági erőfölénnyel való visszaélés miatt kiszabott bírság összegét 20.000.000 forintra mérsékelte, egyebekben a III.r. felperes keresetét e vonatkozásban elutasította. A Fővárosi Ítéltábla a 2006. május 3. napján kelt és jogerős 2.Kf.27.134/2005/10. számú (rész)ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét felülbírálván, azt részben megváltoztatta, a III.r. felperes gazdasági erőfölénnyel való visszaélésének elbírálására vonatkozó rendelkezéseit helybenhagyta, egyebekben az arra vonatkozó megállapítását, hogy a felperesek versenykorlátozó magatartást nem tanúsítottak hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot e körben a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. A Legfelsőbb Bíróság a 2007. április 4. napján kelt Kfv.II.39.262/2006/10-II. számú részítéletével a Fővárosi Ítéltábla határozatának felülvizsgálati kérelemmel nem támadott rendelkezését nem érintette, míg a felülvizsgálati kérelemmel támadott, a III.r. felperesre vonatkozó részét hatályában fenntartotta.

Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban meghozott ítéletében az alperes határozatát megváltoztatva megállapította, hogy a felperesek versenykorlátozó magatartást nem valósítottak meg, és ezért mellőzte a II. és III. r. felpereseknek e jogsértés miatti bírság megfizetésére való kötelezését. Indokolása szerint az információ kartell nem értelmezhető absztrakt módon, nem választható el a versenyre gyakorolt effektív hatásoktól. Az alperesnek az információcserét konkrét okirati vagy egyéb bizonyítékokkal kellett volna igazolnia, ezzel szemben a Versenytanács az adatszolgáltatási gyakorlatra és az I.r. felperes nyilatkozatára építve vonta le következtetéseit. Az alperes nem bizonyította azon állítását, hogy az I.r. felperes részéről gyűjtött és továbbított információk bármiféle hatást fejthettek volna, avagy fejtettek ki az adott piacra. A Versenytanács nem bizonyította azt, hogy a felpereseknek megküldött adatok a vállalkozások részéről más módon és formában nem voltak elérhetők. Rögzítette, hogy a hónap végén elkészült, összesített információkat tartalmazó "Havi adattár" az I.r. felperes a gyáraknak is megküldte, azonban a mellékletek továbbítására nem került sor. Ezzel összefüggésben hivatkozott arra, hogy a 2005. január 21-i tárgyaláson már

megállapítható volt, hogy az adattár összesítő részén kívüli gyárankénti részletezés megküldésének tényét semmilyen bizonyíték nem támasztja alá. Ezzel szemben az I.r. felperes okszerűen megindokolta, hogy a gyárankénti bontott adatok azért nem kerültek a II. és III.r. felperesekhez, mert ezen mélységű részletes kidolgozását nem az információ szolgáltatás, hanem a piacvédelmi és dömping eljárás kezdeményezésének előkészítése tette szükségessé. Utalt arra, hogy önmagában azon tény, hogy a felperesek a versenyfelügyeleti eljárásban nem vitatták, hogy 1996-tól kezdve kaptak az I.r. felperestől adatokat, nem bizonyítja, hogy ezen havi jelentések megküldése jogsértést valósított volna meg.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperesek keresetének elutasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság iratellenesen tárta fel a tényállást, tévesen értelmezte a Tpv. 11. §-át, valamint ellentmondásosan és hiányosan indokolta ítéletét. Utalt arra, hogy konkrét okirati bizonyíték hiányában is megállapítható, hogy a felperesek a versenyfelügyeleti eljárásban nemcsak nem vitatták, hanem kifejezetten elismerték, hogy megkapták az I.r. felperestől az adattárat, melyben telephelyi, illetve vállalkozás szerinti bontásban szerepeltek az adatok. Hangsúlyozta, hogy mind céljában, mind pedig lehetséges hatásában jogellenesnek tekintette az információkartellt. E körben határozatában (4556. pontok) rögzítette jogi álláspontját, amellyel összefüggésben az elsőfokú bíróság nem fejtette ki, hogy miért tartja tévesnek ezen megállapításokat. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság ítélete hiányos, mivel nem jelölte meg, hogy milyen forrásból lehettek volna beszerezhetőek a havi adattárban szereplő adatok. Kísérletet sem tett arra, hogy felderítse a peres felek nyilatkozatainak ellentmondásosságának okait, holott ennek értékelése elengedhetetlen lett volna.

A felperesek fellebbezési ellenkérelmeikben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték.

Az I.r. felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság részéről helyesen megállapítottak szerint nincs olyan dokumentum, amely azt igazolná, hogy a II.r. és III.r. felperesek az I.r. felperes adatszolgáltatására alapítva verseny-szabálysértő magatartást tanúsítottak volna. Hangsúlyozta, hogy az érdekvédelmi funkcióból eredő kötelezettségeinek teljesítése során hatóságok és más szakmai szövetségek részére szolgáltatott adatokat. Utólagos mennyiségi adatok gyűjtésével és a nyilvános statisztikai adatok feldolgozásával ezen gyakorlatát szabályzat formájában is megjelentette, amelynél fontos alapelv volt, hogy az arra vonatkozóan nem gyűjt adatokat és nem is szolgáltat. Ezzel összefüggésben kiemelte, hogy a

piacvédelmi és dömping eljárásokhoz szükséges adatok ezen túlmutattak, azonban ezek nem kerültek vissza a II.r. és III.r. felperesekhez.

A II.r. felperes ismételten szükségesnek tartotta kiemelni, hogy a cementgyártók havonkénti termelési statisztikai adatai, éves mérlegbeszámolóinak adatai a Központi Statisztikai Hivataltól (a továbbiakban: KSH) és a cégbíróságoktól bárki részére megszerezhetőek. Állította, hogy a cementgyárak tényleges gyártókapacitásának, a piaci keresletnek, valamint a saját cégük aktuális adatainak ismeretében, több évtizedes tapasztalataik alapján, adatsere nélkül is képesek voltak kiszámítani, hogy két belföldi cementgyártó cég közül a másik mekkora termelési és értékesítési volumennel rendelkezik egy adott időszakban. Mellékelten KSH adatszolgáltatási kivonatot nyújtott be. Állította, hogy a fellebbezésben írtak az alperes saját korábbi nyilatkozataival ellentmondásban állnak, ténybeli és jogi vonatkozásban megalapozatlanok. Kifogásolta a fellebbezés 15., 16., 17. pontjában tett általánosító és kiterjesztő alperesi érveket.

A III.r. felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen értelmezte a Tpv. 11.§-át, ennek megfelelően állapította meg a jogsértés hiányát. Hangsúlyozta, hogy az alperes versenykorlátozó-célú magatartást nem tárt fel, döntésében maga sem utal arra, hogy az információcsere célját vagy a felperesek által elérni kívánt eredményt tartotta volna jogellenesnek. A fellebbezésben idézett felperesi nyilatkozatok, az információcserében megvalósuló jogsértés kellő bizonyítékául önmagukban nem szolgálhatnak, döntésének megalapozottsága utólag ezáltal nem teremthető meg. A Versenytanácsnak a törvényi előírásból fakadó kötelezettsége lett volna, hogy az irányadó tényállást (a versenykorlátozó, kizáró vagy torzító hatásokat is), kellően felderítse és ne csak feltételezésekbe bocsátkozzon. A Tpv. 11.§-ában foglalt jogsértés megállapításához az alperesnek a feladata lett volna a kifogásolt magatartás piacra gyakorolt állítólagos hatásának analízise is, konkrét piacelemzés és hatásvizsgálat alapján. Ennek a kötelezettségének a Versenytanács nem vitásan nem tett eleget, így a részéről kifogásolt magatartásról semmiképpen nem állapítható meg, hogy az a Tpv. 11.§-ába ütközött volna. Véleménye szerint az elsőfokú bíróság ítélete a tömör megfogalmazás ellenére a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 221.§-ának (1) bekezdésében előírtaknak mindenben megfelel.

Az alperes a felperesek részéről benyújtott fellebbezési ellenkérelemre vonatkozó írásbeli észrevételeket is előterjesztett.

A fellebbezési tárgyaláson a másodfokú bíróság - az alperesi fellebbezésben foglaltakra figyelemmel - részbizonyítást vett fel. Ennek során a felperesek előadták, hogy az I.r. felperesnél havi jelentés készült, amelyhez adatokat szolgáltatottak, azonban ezeket nem kapták meg, csak összesített, kumulált adatokat, amely gyárak szerinti bontást nem tartalmazott. Csatolták az 58. számú versenytárgyalási jegyzőkönyvet, valamint az 1999. év I-XII. havi adattárat.

Az alperes fellebbezése az alábbiak szerint nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§-ának (3) bekezdése szerinti terjedelemben, az előterjesztett fellebbezés és ellenkérelem korlátai között bírálta felül.

Mindenekelőtt kiemeli a másodfokú bíróság, hogy a jelen - 2005. évi november hó 1. napját megelőzően indult - perben a Pp. módosításáról szóló 2005. évi XVII. törvény 19.§-ának (1) bekezdésére figyelemmel a Pp. 336/A.§-ának (2) bekezdésében írt szabály nem alkalmazható. E jogszabályhely alapján ha a közigazgatási eljárás hivatalból indult, vagy a közigazgatási szerv a tényállás-megállapítási kötelezettségének nem tett eleget, a közigazgatási szerv köteles a határozata (a szakhatóság az állásfoglalása) alapjául szolgáló tényállás valóságának bizonyítására, ha azt a felperes vitatja.

Azonban leszögezi azt is a Fővárosi Ítéltábla, hogy - amint az a 2005. évi XVII. törvény indokolásában is olvasható -, a Pp. 336/A.§-ának (2) bekezdése 2005. évi november hó 1. napján történt hatályba lépése előtt is már egységes volta bírói gyakorlat abban, hogy a közigazgatási szerv által megállapított tényállás megalapozatlansága esetén - a közigazgatási eljárás kezdeményezőjére tekintet nélkül - ebben a körben az alperes köteles bizonyítani (vagyis a bizonyítási teher a Pp. 324.§-ának (1) bekezdése folytán a közigazgatási perekben is alkalmazandó Pp. 164.§-ának (1) bekezdése alapján is megfordul), ha ezt nem teszi, a bíróság a keresettel támadott határozatot hatályon kívül helyezi.

Fontos azonban kiemelni, hogy 2005. évi november hó 1. napja előtt is, és ma is - a Pp. 164.§-ának (1) bekezdése alapján - elsődlegesen a felperest terheli a bizonyítás kötelezettsége a keresettel érintett körben. Ezért ha a felperes a közigazgatási határozatban megállapított tényállásban foglaltak ellenkezőjét állítja, de állításait nem bizonyítja, önmagában a bizonyítási teher megfordításához ez nem elégséges. Ténylegesen ez még ugyanis csak annyit jelent, hogy a felperes kereseti kérelemmel támadta meg az alperes határozatát. Az pedig,

hogy a bíróság a határozatban írtak cáfolatára a keresetben előadottakat valóban fogadja el, a felperes érdekében áll, így azokat neki kell bizonyítania. A bizonyítási teher megfordításához így az szükséges, hogy a felperes a Pp. 164. §-ának (1) bekezdésében írt kötelezettségének eleget téve; a kereseti kérelmét kellő bizonyítékokkal alátámasztva, vagyis megalapozottan vitassa az alperesi határozat megállapításait. Ezáltal pedig nyilvánvalóvá tegye, hogy a határozati tényállás nem valóságos (megalapozatlan), mert felderítetlen, hiányos, iratellenes vagy helytelen ténybeli következtetéseken alapul.

A másodfokú eljárásban felvett részbizonyítás során a felperesek a Pp. 164.§-ának (1) bekezdése folytán rájuk háruló bizonyítási kötelezettségüket teljesítették, nyilatkozataikra, valamint az általuk becsatolt iratokra figyelemmel az alperesi határozat tényállását megalapozottan vitatták. A határozat 17-20. pontjában megállapított tényállás ugyanis hiányos, mert abban az alperes nem tette egyértelművé, hogy pontosan mely máshonnan be nem szerezhető, a többi vállalkozás üzleti döntéseit befolyásoló üzleti adatok mikor, milyen körülmények között történt közlését róta a Tpv. 11.§-ába ütköző, információkartellnek minősített jogsértésként a felperesek terhére. Nem fogadta el e körben a Fővárosi Ítéltábla az alperesnek a fellebbezése 16. pontjában írt azt a hivatkozását, amely szerint a felperesek versenyfelügyeleti eljárásban tett nyilatkozataiból "konkrét irati bizonyíték hiányában is megállapítható, hogy a felperesek nemhogy nem vitatták, hanem kifejezetten elismerték, hogy megkapták az adattárat, melyben telephelyi, illetve vállalkozás szerinti bontásban szerepeltek az adatok". Az alperesnek ez a megállapítása - amely a határozati tényállás 20. pontjában is megjelenik - iratellenes is, mert erre vonatkozó felperesi elismerő nyilatkozat a fellebbezésben megjelölt iratokban nincs. Az alperes által hivatkozott felperesi nyilatkozatok más (okirati) bizonyítékok nélkül, önmagukban, szövegkörnyezetükből kiragadott és kiterjesztő módon értelmezve nem elegendők ahhoz, hogy a felperesek versenyjogi felelősségét megalapozzák.

A másodfokú eljárásban felvett részbizonyítás során - a fellebbezési tárgyaláson a felperesek által előadottakkal szemben - a Pp. 164.§-ának (1) bekezdése alapján (és nem az elsőfokú bíróság által hivatkozott Pp. 336/A.§-ának (2) bekezdésénél fogva) az alperest terhelte annak a bizonyítása, hogy az általa megállapított tényállás valóságos, megalapozott. E bizonyítási kötelezettségének azonban az alperes nem tett eleget, mert konkrét, pontos, egzakt módon továbbra sem jelölte meg és bizonyítékokkal nem támasztotta alá, hogy a felperesek mely

dokumentum: irat, jelentés vagy adattár tekintetében megvalósult magatartása alapozza meg versenyjogi felelősségüket.

A bizonyításnak - mint minden esetben, a jelen perben is - a bíróság meggyőződésének kialakításáig, az ún. bírói bizonyosság eléréséig kell terjednie. Ha a felet valamely tény tekintetében - a bizonyítási teher megoszlási szabályaiból fakadó bizonyítási kötelezettség terheli, akkor e kötelezettség mikénti teljesítése már a fél perbeli rendelkezési jogának körébe tartozik (vagyis a félnek kell eldöntenie, hogy az adott tény bizonyítására mennyi és milyen bizonyítási eszközt vesz igénybe). A másodfokú bíróság előtt az általa megállapított tényállás valóságát (megalapozottságát, bizonyítottságát) a fentiek szerint az alperesnek kellett volna bizonyítania, ennek érdekében -azonban bizonyítási indítványa nem volt. A bizonyítási teher pedig a bizonyítatlanság következménye, amely abban áll, hogy - szintén a bizonyítási teher megoszlási szabályai szerint - az egyik vagy a másik félnek - a jelen esetben az alperesnek - a hátrányára szolgál valamely tény bizonyítatlan volta (Pp. 3.§ (3) bek.).

Ez a hátrány a jelen esetben az alperesi határozatot hatályon kívül helyező bírói döntésben fejeződik ki.

Minthogy a Fővárosi Ítélet előtt a másodfokú eljárásban felvett részbizonyítás során nem merült fel olyan adat vagy bizonyíték, amely az alperesi határozatban írt tényállás megalapozottá tételéhez szükséges és elégséges lett volna, így az elsőfokú bíróságétól eltérő álláspont kialakítására - a Pp. 253.§-ának (3) bekezdésének fentebb írt korlátai között eljárva - nem volt mód.

Mindezek folytán a másodfokú bíróság a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A sikertelenül fellebbező, így pervesztes alperes a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése alapján köteles a felperesek másodfokú perköltségének megfizetésére, míg a bírósági eljárásban alkalmazandó költségmentességről szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14.§a alapján az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39.§ának (3) bekezdés c) pontja és 46.§-ának (1) bekezdése szerinti mértékű, az Itv. 62.§ának (1) bekezdés h)

pontjában biztosított tárgyi illeték-feljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illetéket az állam viseli.

Budapest, 2009. évi április hó 1. napján